

TEUVO VIRÉN

FLAG 2

TAANTUMA
TRAH-AL-DE-BUAN
SOTA

FLAC 2

TAANTUMA

TRAH-AL-DE-BUAN

SOTA

Esipuhe

Sinulla on kyseenalainen kunnia nautiskella toisesta kirjastani. Tai ensimmäisestä. Tai kymmenennestä, ensimmäisestä ja toisesta. Laskutavasta riippuen kaikki vaihtoehdot ovat oikeita. Koko roska lähti liikkeelle tekeleestä nimeltä *Throxxar*, joka myöhemmin vaihtui *Trah-Al-De-Buaniksi*. Vastaavasti teos numero kolme sai lopulliseksi nimekseen *Throxxar*. Kirjoitusjärjestys oli *Trah-Al-De-buan*, *Sota*, *Throxxar*, *Amaca*, *Tekoäly*, *Amacan paluu*, puolikas *Calriaanit* ja tapahtumien historiaksi tehdyt *Oderiaanit*, *Cal'lazeit*, *Tuhon partaalla* ja *Taantuma*.

Calriaanit on yhä kesken, koska yritän edelleen vääntää aiemmin raapustamastani sonnasta lukukelpoisia tuotteita. Jos luit Flac 1:en, niin voit huoletta harkita tämän teoksen jättämistä väliin. Paitsi että kirjallinen esitykseni ei ole parantunut, niin alkuperäisen *Throxxarin*, nyt siis *Trah-Al-De-Buanin*, muuttaminen umpipaskasta luettavaksi taisi osoittautua kyvyilleni liian suureksi haasteeksi. Olen ottanut siitä osia pois, muotoillut, kaunistellut, hionut lauseita ja yrittänyt tehdä siitä edes etäisesti kirjahkoamuistuttavaa hengentuotetta. Et kenties usko tätä, mikäli tuhlasit osan elämästäsi sen lukemiseen, mutta tähän tullut versio numero kaksikymmentäjotain on hillittömän paljon ensimmäistä kyhäelmäni parempi. Valitettavasti käsissäsi on myös ainut ilman minkäänlaista etukäteissuunnittelua kirjoittamani horina, joten tekstillistä eheyttä siitä ei juurikaan löydy. Tekemäni muutokset tuovat *Trah-Al-De-Buaniin* jonkinlaista selkeyttä ja luettavuutta alkuperäiseen tekeleeseen verrattuna, mutta käytännössä se on lukuisilla paikkausyrityksillä korjattu kakkakasa.

Mikäli ihmettelet, miksen jatkanut yrityksiäni tuottaa lukukelpoista tekstiä, niin vastaus on kyllästyminen. Aina kuvitellessani tyytyväni viimeiseen versioon löysin siitä muutaman päivän tauon ja lukemisen jälkeen kosolti korjattavaa. Tämä käsissäsi oleva kirja saattaa olla lopullinen hengentuotteeni. En väitä, ettenkö ehkä olisi kyennyt parantelemaan tätäkin, mutta budjettipoliittisista syistä raja oli vedettävä johonkin. Paras

vaihtoehto olisi tietysti ollut tehdä päätös kirjoittamisen lopettamisesta jo ennen sen aloittamista.

Teuvo Virén

5.5.2016

Clutheriinit:

Acana Fouc, Krotwan lääkäri
Dun Ailus, rauhanpuolustajien johtaja
Fidraz Gernos, Krotwan apulaiskapteeni
Gedel Dres, Hudlan Dresin jälkeläinen
Hudlan Dres, Krotwan kapteeni
Krotwa, kaukotiedustelualus
Lirnuda, kaukotiedustelualus
Melbran, laivaston lippualus
Mez Crin, Lirnudan päällikkö
Orwan Lappa, laivaston komentaja
Priur, ennustaja
Ura Kolm, porttivartion kapteeni
Zira Mahlopan, Krotwan kontaktoija
Ykkönen, Kakkonen, Kolmonen, Nelonen, Viitonen ja Kuutonen, Lirnudan miehistön jäseniä

Flacellaanit:

Bam U'de, Cezzr Van kapteeni
Carar, raskas risteilijä
Celmar Vacalai, laivaston komentaja
Cezzr Va, taistelualus
Dazor, lentotukialus
Drailana Vacalai, staasilaitteistojen kehittäjä
Dricia Vacalai, diplomaatti
Deuli Barmal, tutkimusasemien korjaaja
Enril Orpa-Cutama, ÄEE:n tutkija
Flacin neuvosto, korkein päättävä elin
Gatra, kaupunki Trah-Al-De-Buanissa
Hara Vander, Oireen kapteeni
Jibb Bahgij, Cararin kapteeni
Juk Chalat, staasikammioiden päätutkija
Jwyceroggh Pjo, taistelualus
Karab Tgur, Refian kapteeni
Korwel Nanzig, Flacin neuvoston jäsen
Lenvel, mauste

Lerda, kaupunki Trah-Al-De-Buanissa
Ladama Dwala, ÄEE:n johtaja
Marna Lacey, lentäjä
Nenäin, eläin
Oiree, taistelualus
Phiobi, paikkakunta Flacilla
Refia, raskas risteilijä
Ruatzc, lemmikkieläin
Stingusti, eläin
Throxxar, kevyt risteilijä
Utrga, mauste
Utle Qarhag, Flacin neuvoston puheenjohtaja
Varcoy, laivaston lippualus
Vermal Vacalai, moottorikehittäjä, Drailanan puoliso
Zaice, suuri järvi Phiobissa
Ziv Op, Celmar Vacalain neuvonantaja
ÄEE, Älyllisen Elämän Etsintäkeskus

FLAC 2

TAANTUMA

Pian entinen flacellaanien avaruuslaivaston komentaja Celmar Vacalai huoahiti ja näpöytti sormellaan taas yhden aiemmin keräämistään ja toisessa kädessään pitämistään pienistä kivistä vieressään virtaavaan jokeen. Muutaman metrin päähän lentänyt graniitinkappale piti pienen mulpsahduksen kadotessaan pinnan alle. Mies hymähti. Kumpikin, sekä kivi että flacellaanien loistava tulevaisuus avaruudessa matkustavana rotuna, olivat hävinneet näkyvistä suunnilleen yhtä nopeasti. Ensimmäinen oli kadonnut sameana virtaavaan veteen, ja toinen Flacin hallituksen aiemmin tekemään päätökseen.

Celmar nojautui penkin puista selkänojaa vasten ja nosti katseensa taivaalle. Kaksi ilta-aurion valossa kiiltävää pistettä ilmakehän ulkopuolella tarkoitti kahta pian omiin kätköpaikkoihinsa laskeutuvaa taistelualusta. Jos Priur oli ennustuksessaan oikeassa, ne lentäisivät vielä jonain päivänä kaukaisessa tulevaisuudessa. Molemmille aluksille oli varattuna valmiit säilytyspaikat syvällä Flacin pinnan alla. Ne ja muutama kymmenen muuta näistä Flacin teknologian kirjaimellisesti suurimmista taidonnäytteistä säilytettäisiin eri puolille planeettaa kaivetuissa luolissa, ja loput aluksista romutettaisiin mahdollisimman pian.

Lähes kaikki elossa olevat flacellaanit tiesivät tähän mennessä, että heidän aluksensa piilotettaisiin tai purettaisiin. Sen sijaan Valitut, ja vain muutama tuhat heistäkin, tiesivät paremmin. Viisi tarkan karsinnan läpäissyttä alusta lähetettäisiin kiertämään kaukaista, huolellisesti valikoitua aurinkoa, jonka luona ne odottaisivat joko ne takaisin kutsuvaa viestiä tai ennalta määrätyn ajan täyttymistä. Kyseisellä tähdellä, jonka luokse alusryhmä oli menossa, ei ollut yhtään kiertolaista, eikä sen lähiavaruudesta löytynyt mitään muutakaan, joka olisi houkuttanut jotain rotua lähettämään sinne aluksiaan.

Jopa Ziv Op oli joutunut tyytymään erittäin summittaiseen arvioon yhdensuuntaisen matkan kestosta. Viidestäkymmenestä sataan vuotta. Sinänsä sillä ei ollut väliä. Muutamaa

alussa ja lopussa hereillä olevaa päällystön jäsentä lukuun ottamatta jokaisen aluksen kaikki matkustajat olisivat staasissa koko matkan ajan, ja alusten navigointiautomatiikka huolehtisi hyppyjen kartoittamisesta ja niiden suorittamisesta.

Jokainen matkalle ilmoittautunut tiesi jättävänsä kaiken tuntemansa lopullisesti taakseen. Kun he palaisivat, jos palaisivat, jokainen heidän tuntemansa henkilö olisi ollut kuolleena tuhansia vuosia. Yhteiskunta Flacilla olisi varmasti erilainen kuin nykyään. Pahimmassa tapauksessa näiden viiden aluksen miehistöt olisivat rotunsa viimeiset edustajat. Parhaimmassakin tapauksessa he olisivat kummajaisia, jotka toisivat tullessaan joko tuulahduksen menneisyydestä tai jotka yrittäisivät nostaa taantuneen rotunsa takaisin avaruuteen. Sitäkään vaihtoehtoa ei voinut unohtaa, että jos takaisin tulijat huomattaisiin, he saataisivat saada nykyisen tai kenties kätkössä oloaikana ilmestyneen uuden vihollisen kiinnostumaan Flacista.

Perillä määränpääksi valitussa aurinkokunnassa, maattuun lähes koko matkan ajan staasikammioissa, alusten päällystöt varmistaisivat kohteen turvallisuuden ja palaisivat uneen. Ensimmäisen aluksen koko miehistön oli tarkoitus herätä viidentuhannen vuoden kuluttua. Kukaan ei voinut taata, että alus tai sen staasikammiot toimisivat ylläpitorobottien uurastuksesta huolimatta vielä silloinkin. Todennäköisesti ainakin muutama säiliöistä olisi siihen mennessä hajonnut, ja jokainen tiesi, millainen kohtalo odottaisi rikkoutuneessa tankissa ollutta.

Säiliöistä ensimmäisenä noussut miehistö tarkistaisi ja korjaisi oman aluksensa. Sen jälkeen he vilkaisisivat muita avaruusvaltansa jäänteitä ja lähtisivät pitkälle matkalle kohti Flacia. Loput miehistöistä heräisivät porrastetusti viidensadan vuoden välein, paitsi viimeinen, jonka ajastettu paluu unesta oli siirretty kymmentuhannen vuoden päähän. Aika ei ollut satumanvaraisesti valittu. Simulaatioiden perusteella suunnilleen kahdentoistatuhannen vuoden jälkeen ilman telakalla tapahtuvaa huoltoa alusten koneiden ja muiden laitteiden hajoamisriski kasvaisi nopeasti. Aiemmin heränneet miehistöt voisivat tarvit-

taessa kunnostaa jäljelle jääviä aluksia ja niiden laitteita, mutta vaativiin korjauksiin heillä ei olisi mahdollisuuksia.

Staasilaitteistojen kestävyydestä voitiin esittää vain valistuneita arvailuja. Todennäköisesti ainakin kolmannes, mahdollisesti jopa puolet niissä makaavista olisi kymmenentuhannen vuoden kuluttua kuolleita säiliöiden tai niistä huolehtivien laitteistojen hajottua. Aiemmin heräävillä muiden alusten miehistöillä riski olisi selvästi pienempi muttei olematon. Jotkut pariskunnat olivat halunneet säiliönsä kytkettäväksi yhteen. Jos toisen kammio pettäisi, toinenkin kuolisi. Vain alusten kapteenit ja korkein upseeristo saisivat juuri ennen perillä tapahtuvaa pidempää staasautumista tietää mukanaan kuljettamistaan, koko matkan sinetöityinä olevista ohjeista oman aluksensa heräämisvuoron.

Puisella penkillä istuva Celmar vaihtoi asentoa, nosti vasemman kätensä polvelleen ja aukaisi rannetietoisensa. Niin kuin hän oli arvellutkin, toinen taivaalla näkyvistä, kätkemisvuoroaan odottavista aluksista oli Jwyceroggh Pjo. Aina siitä lähtien, kun hän oli siirtänyt Marna Laceen sieltä Varcoyn hävittäjälentäjäksi, Jwyceroggh Pjo oli herättänyt hänessä kahdenlaisia tunteita. Toisaalta hän arvosti taistelualuksen voimaa, toisaalta hän ei voinut olla hymyilemättä ajatellessaan Laceeta lentämässä yksipaikkaisellaan suuremman aluksen lävitse. Kyseinen tempu oli maksanut naiselle tämän työn hävittäjälentäjänä. Celmarin järjestämä siirto Varcoylle oli pelastanut yhteysaluksen kuljettajaksi alennetun Laceen tylsistymästä kuoli-aaksi.

Komentaja oli naisen tietämättä seurannut tämän toimia uudessa asemapaikassaan. Jos muutama uhkarohkea lentonäytös unohdettiin, niin siirretty oli käyttäytynyt kohtalaisen hyvin. Itse asiassa tämän lentotaidot olivat saaneet muut, omaan tasoonsa siihen asti tyytyväiset lentäjät harjoittelemaan selvästi entistä enemmän tavoittaakseen Marna Laceen kyvyt. Loppujen lopuksi kaikki olivat hyötyneet. Muutaman kuukauden ylimääräisen harjoittelun jälkeen Varcoyn hävittäjälentäjät olivat keskimäärin selvästi etevämpiä kuin muiden alusten kollegan-

sa, ja Laceenkin piti jatkuvasti kehittyä pysyäkseen parhaimpana.

Jwyceroggh Pjon ajatteleminen sai Celmarin muistelemaan Flacin laivastoa parhaimmillaan. Sodat callazeita, oderiaaneja ja muinaisia vastaan olivat kutistaneet sen murto-osaan mahdollikimmasta ajastaan, eikä laivasto enää koskaan tai ainakaan näkyvissä olevassa tulevaisuudessa palautuisi entiselleen. Pelkkä uhka sodat voittaneen osapuolen hyökkäyksestä riitti saamaan kaikki sivistyneet rodut vapaaehtoiseen taantumiaan, koska yksikään niistä ei halunnut ottaa riskiä, että tuo viimeisin ja pahin vitsaus kiinnittäisi huomionsa juuri heihin. Sota avaruutta nyt hallitsevia vastaan oli täysin mahdoton ajatus. Darbit, elvaanit, clutheriinit ja flacellaanit eivät yhdessäkään pystyisi kuin pieneen kiusantekoon näiden hirvittävää, muinaiset ja heidän tunnistamattomat liittolaisensa yhdessä ainoassa taistelussa tuhonnutta sotakoneistoa vastaan.

Viiden aluksen lähettäminen kauas Flacilta oli epätoivoinen yritys välttää lopullinen vajoaminen barbaarisuuteen. Ennusteiden mukaan oli kohtalaisen suuri todennäköisyys, ettei suunnitelma Valittujen perustamisesta huolehtimaan nykyajan teknologian säilymisestä tulevaisuuteen toimisi. Liian suuri Valittujen määrä estäisi valtaväestöä unohtamasta menneisyyttä ja hyväksymästä neuvoston kehittämää vaihtoehtohistoriaa.

Kukaan ei voinut taata, etteikö joku Valittu puhuisi joskus sivu suunsa. Sen jälkeen mikään ei estäisi huhujen leviämistä. Nytkin tarvittaisiin useita sukupolvia tällä hetkellä elossa olevien jälkeen, jotta muistot avaruusajasta haihtuisivat kansalaisten muistista tai ainakin muuttuisivat epämääräisiksi taruiksi. Liian pieni Valittujen määrä taas estäisi nykyisen tiedon säilymisen. Heitä olisi oltava riittävästi, jotta he voisivat opettaa toisiaan. Kyky ja mahdollisuus tallennetun informaation oppimiseen ei ollut tarpeeksi. Tämän pienen erityisryhmän jäsenten olisi huolehdittava kaikesta säilytettävästä teknologiasta ja kyettävä tarvittaessa valmistamaan rikki menneitä osia tai laitteita salaa tavallisilta kansalaisilta samalla, kun he näennäisesti olisivat osa normaalia yhteiskuntaa.

Viimeinen kohta Valittujen tulevassa toimenkuvassa herätti neuvostossa melkoista väittelyä. Joidenkin mielestä Valituista olisi tehtävä etuoikeutettu yhteiskuntaluokka. Toiset taas pitivät varmana, että moinen suunnitelma aiheuttaisi diktatuurimaisen järjestelmän ja luultavasti verisen vallankumouksen joskus myöhemmin.

Yhteyslaitteen pärahdyksessä keskeytti Celmarin muistelmat viimeisestä neuvoston kokouksesta. Vastoin tapojaan komentaja päätti ottaa Drician soiton vastaan hologrammitilassa. Celmar asetti laitteen viereensä penkille, painoi paria sen pinnalla olevista napeista, nousi ylös ja astui kaksi askelta taaksepäin. Puolentoista metrin mittainen Dricia ilmestyi yhteyslaitteen päälle. Vain kokoero ja holon aavistuksenomainen värähtely paljastivat, ettei hänen siskonsa todellisuudessa seisonut siinä.

– Terve, Cel, Dricia aukaisi suunsa ja tiedusteli saman tien, missä hänen veljensä maleksi.

– Muutaman sadan metrin päässä neuvoston tiloista uudessa puistossa. Kyllästyin kuuntelemaan niiden puupäiden väittelyä Valittujen tulevasta asemasta.

– He jatkavat vieläkin? nainen purskahti nauruun.

– Luulin heidän jo lopettaneen.

– Kun he saavat kokouspalkkion lisäksi tuntipalkan? Kuvittelet vain. Luultavasti he jatkavat vähintään keskiyöhön asti.

– Onko heillä edes oikeasti aikomusta päästä johonkin ratkaisuun?

– Varmaankin, muttei mitään erityistä kiirettä. Tarvittaessa he pystyvät välttelemään päätöksen tekoa siihen asti, kunnes viimeinenkin alus on joko sijoitettu hautaansa tai romutettu.

– Eivät kai he sentään niin kauan väittele Valituista? Dricia puuskahti epäuskoisena veljeään tuijottaen.

– Ei sitä tiedä, Celmar vastasi ja kohautti samalla harteitaan.

– Muistanet, että he käyttivät yli kymmenen vuotta sen neuvoston rakennuksen edessä töröttävän patsasrumiluksen sijainnin pohtimiseen. Eikä kyseessä ollut kuin kuuden metrin päässä toisistaan sijaitsevat kaksi vaihtoehtoa.

– Oli siinä kyse muustakin, Dricia korjasi huvittuneena.

– Patsaan väri vaihtoehtoina oli sentään kolme mahdollisuutta.
– Joita ei erota toistaan paljaalla silmällä.
Kaksikko räjähti nauramaan Celmarin sarkastisen kommentin jälkeen. Kauempana kävellyt pariskunta vilkaisi kummeksuen holon kanssa nauravaa komentajaa, ennen kuin jatkoi päätään pyöritellen matkaansa.

Suljettuaan tietoisensa muutamaa minuuttia myöhemmin komentaja oli paljon paremmalla tuulella. Ennen clutheriineja, darbeja ja elvaaneja oli näkynyt kohtalaisen usein. Enää muiden rotujen edustajia ei juurikaan ollut Flacilla. Eri rotujen ylimpien viranomaisten päätöksillä kaikki heidän kansalaisensa oli kutsuttu omille planeetoilleen. Määräyksestä, sillä sellainen se todellisuudessa oli, huolimatta kaikki eivät tietystikään olleet noudattaneet käskyä. Sijaintiplaneettojen viranomaiset olivat pidättäneet suurin joukoin palaamisesta kieltäytyneitä vieraiden rotujen edustajia ja lähettäneet nämä kotiinsa. Joitain jäi totta kai löytämättä. Joko heitä suojeltiin tai sitten he olivat löytäneet turvapaikan omin voimin. Karkulaiset tavoitettaisiin varmasti joskus. Jos se tapahtuisi vasta tähtialusten romutuksen tai hautauksen jälkeen, piileskelijät joutuisivat jäämään nykyisille sijaintiplaneetoilleen loppuiäkseen.

Tilanne oli synnyttänyt kiivaan väittelyn paenneiden kohtelusta Flacilla, ja luultavasti sama oli tapahtunut muillakin planeetoilla. Jotkut neuvoston jäsenet vaativat paluukäskyä uhmanneiden teloittamista. Toiset halusivat karkulaisten pakko-sterilointia. Molempien ryhmien pelkona oli, että vieraan rodun edustajien löytyminen saisi avaruudessa väijyvän vitsauksen tajuamaan, että Flac oli tulevasta kehittymättömyydestään huolimatta joskus ollut avaruusvalta. Se oli uhka, jota nämä korkearvoiset henkilöt, ja totuuden nimessä kymmenet miljoonat muutkaan, eivät olleet halukkaita ottamaan. Vastaväitteitä tietysti kuului. Todennäköisesti vieraat tiesivät jo flacellaanien teknologisesta tasosta havaittuaan Flacin alukset avaruudessa.

Itse asiassa, Celmar hymähti, koko taantuma yksinkertaiseksi maatalousyhteiskunnaksi perustui yhdelle oletukselle. Jos se osoittautuisi vääräksi, clutheriinit, darbit, elvaanit ja flacel-

laanit olisivat tehneet uhrauksensa turhaan. Toisaalta, päinvas-
taisessa tapauksessa jokainen näistä roduista säästyisi täydelli-
seltä tuholta. Tosin se ei ollut aivan varmaa, mutta kaikkien
käytettävissä olevien tietojen mukaan oderiaanit, cal'lazeit ja
muinaiset olivat olleet hyökkäämättä esiavaruudellisten siviili-
saatioiden kimppuun. Oli vain toivottava, että sodan voittanut
osapuoli noudattaisi näiden esimerkkiä.

Komentaja ei viitsinyt pohtia asiaa sen enempää. Sodat oli
sodittu ja hävitty. Oli tehtävä se, mikä oli mahdollista ja välttä-
mätöntä, eli taantua. Valittujen asemaan löytyisi varmasti rat-
kaisu viimeistään pakon edessä. Oli olemassa niitäkin, joiden
mielestä koko ryhmää ei saisi perustaa. Olisi parempi unohtaa
koko avaruusaika ja nousta satojen tai tuhansien vuosien kulut-
tua luonnollista tietä tieteiden kehittyessä takaisin tähtiin. Siinä
tapauksessa tulevaisuuden arkeologeilla riittäisi varmasti ih-
mettelemistä, kun joku kätkeyistä aluksista löytyisi. Komenta-
ja virnisti ajatukselleen. Moinen tapahtuma saisi virallisesta
historiankirjoituksesta vastaavat sekaisin viimeistään silloin,
kun paljastuisi, etteivät maahan kaivetut alukset olleet minkään
vieraan rodun teollisuuden tuotteita.

Itsekseen naureskeleva komentaja suunnisti kohti kauem-
pana sijaitsevaa parkkipaikkaa. Aurinkoisina päivinä sen si-
jainti puolen kilometrin päässä neuvoston rakennuksesta ja pa-
rinsadan metrin päässä hänen nykyisestä olinpaikastaan ei ollut
ongelma. Sadepäivinä jokainen neuvoston jäsen haettiin pysä-
köintialueelta liiturilla työpaikalleen. Ilman taantumaa ylimmät
viranhaltijat olisivat jonain päivänä kyllästyneet pelleilyyn, kä-
velleet arkkitehtiviraston ylitse ja rakennuttaneet parkkikerrok-
sen työpaikkansa ylimpään kerrokseen.

Celmarilla muutamalla muulla ja kaikilla neuvoston jäse-
nillä oli yhteinen, vain heidän käyttöönsä varattu parkkipaikka.
Kulkuneuvon keskusyksikköön liitetty tunnistin reagoi komen-
tajan mukanaan kantamaan tietoiimeen viidenkymmenen metrin
päästä ja käynnisti lentolaitteen maalipinnan välkkytoiminnon.
Epätahtiin punaisena vilkkuvaa liituria ei voinut olla huomaa-
matta edes kirkkaassa auringonvalossa. Celmarin tullessa vii-

den metrin päähän ajokistaan sen tuikkutoiminto sammui auto-
maattisesti.

Liiturin tavallista voimakkaampi moottori piti hädin tuskin kuultavan äänen komentajan polkaistessa kaasun pohjaan. Kaksipaikkainen, solakka ilma-alus singahti taivaalle. Celmar pusertui turvakehikon pehmusteita vasten ajokin jarruttaessa voimakkaasti lähimmän ilma-
valvontayksikön otettua liiturin hallinnan itselleen. Läheltä yläpuolelta viuhahtava miehittämätön lastinkuljetin sai pienemmässä aluksessa olevan miehen irvistämään. Ilman automatiikkaa törmäys olisi ollut lähellä. Celmarin ajoneuvo kääntyi vaakatasoon ja sen ohjauksen hallinta palautui kuljettajalle.

Onneksi Dricia ei ollut näkemässä tilannetta, komentaja ajatteli lentäessään tasaisella vauhdilla ilmatietä jonkun paranteleman urheilumallin ja kaksikymmenpaikkaisen henkilökuljettimen välissä. Tarkemmin katsoen edellä menevä sporttivau-
nu ei ehkä ollutkaan paranneltu vaan pilattu malli. Epämääräisen muotoinen, aivan liian suuri takaspoileri sai aluksen näyttämään lentävältä pyykkitelineeltä, eivätkä ylimääräiset, taatusti tarpeettomat ilmanottoaukot mitenkään erityisesti lisänneet vempelen viehättyvyyttä Celmarin silmissä. Tyypillinen teini-
vaunu, oli komentajan tuomio. Todennäköisesti siitä löytyisivät myös nuorison suosimat järjettömän tehokkaat musiikkivehkeet, erityinen moottorin ääntä korostava lisälaitte, väriusvako-
ne ja pinnan erikoisvalaistus näyttäviä lähtöjä varten.

Muutaman kymmenen kilometrin, ajassa kahdeksan minuutin, kuluttua Celmar kääntyi alaspäin viettävälle rampille ja irtaantui kokonaan moottoritiejärjestelmästä. Vanhasta tottumuksesta komentaja kokeili hallintalaitteiden toimivuuden ja kiihdytti sitten kulkuneuvonsa vauhdin äärimmilleen.

Äkillinen, suunnittelematon suunnanmuutos nytkäytti pahasti komentajan niskaa. Aluksen havaitsin oli reagoinut kolmensadan metrin päässä metsästä nousseeseen zplatparveen ja kääntänyt liiturin pois törmäyskurssilta. Samalla turvalaitteisto oli nostanut etuikkunan korkeammaksi. Celmar huokaisi, hiljensi vauhtia ja muutti aluksensa avomallista katetuksi. Osumi-

nen yksittäiseenkin zplatiin tai johonkin muuhun lintuun olisi hänen aiemmin käyttämällään nopeudella ollut tappavan vaarallista.

Pari äänikomentoa myöhemmin liiturin keula kääntyi jonkin verran oikealle. Lähes huomaamaton, pitkä kiihdytys nosti aluksen nopeuden matkavauhtiin. Kuljettaja sääti istuimensa lepoasentoon ja kytki automaattiohjauksen päälle. Celmar sääti hytin ilman hieman nykyistä lämpimämmäksi ja sulki silmänsä.

Kaikki tietävät, mitä tapahtui kauan sitten kaukaisessa galaksissa. Harva kuitenkin tietää, mitä vielä kauempana tapahtui, lähempänä nykyaikaa.

Flacellaanit toteuttavat päätöksensä vetäytyä tähdistä pelätessään joutuvansa galaksia nyt hallitsevan julman rodun uhriksi. Avaruusaikojen muistelu kielletään, väestö hajasijoitetaan ja kaupungit ja kaikki muut aiemmasta teknisestä tasosta juoruavat rakennelmat puretaan. Vanhoja tietoja ja taitoja ylläpitämään perustetaan Valitut, joiden tehtävänä on huoltaa kätkeytyjä avaruusaluksia ja muita teknisiä laitteita sekä pitää tavalliset flacellaanit niin kehittyttäminä kuin mahdollista odottamassa aikaa, jolloin paluu avaruuteen olisi turvallista.

Kolmetuhatta vuotta myöhemmin jatkuvasti kasvaneet erimielisyydet avaruudessa väijyvän rodun uhmaamista ja piileskelyn jatkamista kannattavien Vallittujen välillä eskaloituvat planeetanlaajuiseksi sodaksi. Kumpikaan osapuolista ei tiennyt heidän kiistansa kohteen olevan jo Flacilla.

